

JOAN COLOMO

L'INTERIOR BRUT

DIU JOAN COLOMO QUE QUAN FA UNA SETMANA QUE NO COMPON CAP CANÇÓ JA SE SENT ESTRANY I LI VE LA POR QUE NO N'HI SURTIN MAI MÉS. LLAVORS S'OBSESSONA A FER-NE DE NOVES. PERÒ NO HEM DE PATIR:

PRODUCTO INTERIOR BRUTO – VOL. 1 (BCORE, 2011), EL SEU SEGON DISC, TINDRÀ UN SEGON VOLUM DESPRÉS DE L'ESTIU. EL CANTAUTOR DE SANT CELONI EN LLOC DE REFERIR-SE AL LICOR CALISAY D'ARENYS DE MAR –A LA CANÇÓ “ELS DESTIL·LATS I LA CONSTITUCIÓ”– CANTARÀ TAMBÉ SOBRE L'ESTOMACAL BONET DE SANT FELIU DE GUÍXOLS.

TEXT: HELENA M. ALEGRET

ENDERROCK: El primer disc semblava sortit, com deia el títol, *Contra todo pronóstico* (BCore, 2009). La seva bona acollida t'ha fet guanyar confiança?
JOAN COLOMO: Totalment. Però és una arma de doble tall, perquè per una banda pateixes per si ara a la gent no li agrada, però per l'altra saps que n'hi ha que ja et coneixen.

EDR: “Pirotecnia barata” o “L'infern” [‘Qualsevol cosa abans d'anar demà a treballar/ perquè l'infern real és el món laboral’] són cançons contra el sistema?

J.C.: “Pirotecnia barata” és més aviat a la inversa, són els focs artificials que el sistema utilitza per tenir-nos distrets. Flipem amb totes les ‘mogudes’ que ens venen avui dia, i no reaccionem. I no només en el món laboral. Perquè som al món occidental, però hi ha gent que viu molt malament a diferents llocs del planeta.

EDR: Tu et sents fora de la roda que cantes: ‘Consumir i dormir, menjar, treballar i tornar a consumir’?

J.C.: Què va! És impossible. Encara que estiguis molt decidit a lluitar-hi –que no hi estic, però hi ha gent que sí–, és molt difícil fugir. Has d'anar a posar benzina. Pots tenir molts ideals, però si no hi ha un canvi d'arrel del sistema, no es pot fugir enlloc. Gairebé tots estem fora del repartiment del gran pastís. El pastís és per a un grup molt minoritari.

EDR: “Fe en el acné”. Quina mena de fe és aquesta?

J.C.: És una metàfora. Jo tinc una epidermis bastant conflictiva, tinc acné, però aquí el faig servir com un element subversiu del sistema. Com si fos un esperit revolucionari que es manté sempre a sota, intentant que les coses canviïn, i que gràcies a aquest fet hi ha hagut i va havent canvis. És un esperit permanent.

EDR: L'acné s'associa a la joventut. És la gent que ataca el sistema social perquè no té res a perdre?

J.C.: Sí, suposo que a mesura que et vas fent gran el procés de culturització es va fent més evident. Estem exposats a una sèrie d'inputs, i amb el pas dels anys els anem assumint. Tot i això, hi ha gent gran molt més incendiària que la majoria de jovent.

EDR: Veus properes les cendres de l'imperi actual?

J.C.: Potser no les veurem, però mirant la història tots els sistemes han tingut una vida limitada. El canvi és inevitable. No sé quan serà, però no falta gaire.

EDR: “Hort mort” és una cançó d'amor o de desamor?

J.C.: És més d'amor i de com de necessàries són les persones que hi ha al teu voltant i que estimes.

EDR: Ja la cantes al clip gravat per a la web Ormitorricó a duet amb Joan Pons (El Petit de Cal Eri)...

J.C.: Té un rotlló rural i era ideal per cantar-la amb en Joan. Li vaig dir ‘He fet un tema per a tu!’. Ens coneixem de fa anys, a través del seu bateria i company d'estudis Cándid Coll, que també tocava al meu grup (Zeidun).

“EM COSTA MOLT SINCERAR-ME, PERÒ FENT CANÇONS TOT SOL M'HI ATREVEIXO”

EDR: La cançó “Màgic” també és al Youtube, gràcies a una gravació acústica de Ràdio Arenys i de TV3...

J.C.: És un tema antic de fa temps. El vaig presentar a un estudi d'Arenys perquè volia fer un *book* de músiques per a publicitat. Al principi em va sorgir la música, però sense lletra no m'agradava. I quan se'm va acudir el text, vaig decidir gravar-la. Que vinguessin els de TV3 i de Ràdio Arenys a fer un vídeo va ser una coincidència.

EDR: El que hi dius és ironia o t'agrada que et menteixin?

J.C.: Una mica de tot, si la veritat fa mal, val més no saber... [riu]. És força lògic. Però alhora a ningú no li agrada que l'enganyin. També té una certa ironia.

EDR: És una mica allò de ‘digueu que m'estimes encara que sigui mentida’?

J.C.: Sí. En algunes situacions íntimes, de vegades és millor allò de ‘més val que no m'ho diguis’. Però no des d'un altre punt de vista, com quan ens menteixen sobre temes seriosos i institucionals que afecten a tothom.

EDR: A què es refereix “Sever Led”?

J.C.: És ‘del revés’ escrit al revés. Parla de les relacions personals. Quan vaig començar la cançó, només tenia ‘*cojo y me pongo del revés*’. Ho veia molt clar. I l'últim dia, abans de gravar les veus, em vaig dir ‘*¡qué coño digo!*’ i va sortir una lletra força personal, la veritat.

EDR: Per què en una relació arriba un punt que és fàcil posar-se ‘del revés’? Et sents precari sentimental?

J.C.: [Riu] Sí, no hi tinc gaire traça. I realment és difícil, perquè cada persona és de la seva mare i del seu pare, i és normal que en la convivència perdem els papers.

EDR: Però en una relació o a “Cada día más” de vegades les coses també són clares i van bé, oi?

J.C.: Sí. Tot el disc, en el fons, m'agradaria que fos vist en positiu, però sí que és veritat que aquesta cançó reflecteix la cara bona de la muntanya russa on som tots. A nivell sentimental és un puja i baixa.

EDR: ‘Un pacte social ens impedeix obrir la ment’, cantes a “A contrapèl”. Les parts més fosques del subconscient surten a la llum a les cançons?

J.C.: És curiós, em costa molt sincerar-me i, en canvi, a les cançons ho faig. En el moment en què estic tot sol m'atreveixo a dir les coses, i després quan ho gravo i veig que ho sentirà més gent, em surt la vergonya i dic ‘merda!’. El que mola és que al cap d'un temps queda tot com estèril i no sembla tan real el que dius.

EDR: “Anem a l'Alcampo” és una crítica als neorurals?

J.C.: És el mateix d'abans, la dificultat de fugir. Encara que t'en vagis a viure al camp i et facis el formatge tu mateix, per elaborar-lo necessites un producte que has de comprar a l'Alcampo. Fins a l'últim moment he estat pensant si posar o no el nom del supermercat...

EDR: “El malestar” parla de les males passades que et juga el cervell? En tenen més els artistes?

J.C.: No. Al contrari. El cap juga més males passades a persones que tenen poques sortides mentals, a qui es passa el dia treballant i el cap de setmana només té temps de descansar i així cinquanta anys seguits! Les expressions artístiques són vàlvules d'escapament.

EDR: A “La indústria” treus dignitat a les teves cançons?

J.C.: La gent dóna molta importància al que fa, entre els cent mil milions de grups que hi ha i els cent mil milions de cançons que fan. Hi ha tanta oferta i tanta demanda, i el sistema ho absorbeix tot tan ràpid, que va molt bé treure-hi ferro. Com quan parlo sobre els *Beach Boys*, i demano perdó per ‘no mostrar-me tal com sóc’...

CINC CÈNTIMS

—
JOAN COLOMO TOCA O HA TOCAT AMB...
Zeidun, La Célula Durmiente
i The Unfinished Sympathy.

—
LA BANDA:
Xavi García (baix) i Guillem Caballero
(teclats) —també amb Els Surfing
Sirles— i Dani Ferran (bateria).

—
A LA XARXA:
<www.myspace.com/joancolomo>
i <www.bcoredisc.com>.